

BERNARD MINIER

Ljndeni

H ako hrôza
H ako hekatomba
H ako...

H

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Bernard Minier

H – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

H

BERNARD MINIER

H

Z francúzštiny preložila Mária Gálová

Ljndeni

Bernard Minier: *H*

Copyright © XO Editions 2025. All rights reserved

Translation © Mária Gálová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4935-0

ISBN e-knihy 978-80-566-4938-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4939-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4937-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

UPOZORNENIE

Hoci tento román môže niekedy pôsobiť ako inšpirovaný najslávnejším súdnym prípadom, aký sa vyskytol v toulouských kronikách koncom minulého a začiatkom tohto storočia – prípadom, ktorý sa postupne stráca z kolektívnej pamäti, ale nie z pamäti rodín obetí, ktorého tienisté stránky a desivé tajomstvá neboli vždy objasnené, prípadom, ktorý s pomocou istých bezohľadných novinárov vyvolal ten najneuveriteľnejší a najodpornejší hon na čarodejnice, aký sme v dejinách zločinu v tejto krajine videli –, napriek tomu je tento román iba jeho veľmi vzdialeným a imaginárnym odleskom.

Je to totiž len fikcia – a nič iné ako fikcia. Preto akákoľvek podobnosť s reálnymi osobami a situáciami, vrátane súvisiacimi so spomenutým prípadom, je vylúčená.

Úryvok z *La Dépêche* z 28. júla 2022:

SÉRIOVÝ VRAH JULIAN HIRTMANN STÁLE NEPOLAPITEĽNÝ

„Od svojho úteku z väzenského zdravotného zariadenia v Leobene v Rakúsku je sériový vrah Julian Alois Hirtmann nepolapiteľný. Odišiel z Rakúska? Vrátil sa do Švajčiarska alebo sa nachádza niekde inde v Európe či vo svete? Tento niekdajší ženevský prokurátor bol podozrivý z únosu a vraždy asi štyridsiatich žien vo svojej krajine, ale aj v Rakúsku, Bavorsku, severnom Taliansku a vo francúzskych Alpách, a za viaceré z týchto vražd ho odsúdili. Po prvý raz ušiel z Wargnierovho psychiatrického ústavu v Pyrenejach pri meste Saint-Martin-de-Comminges, kde ho po dlhom prenasledovaní uväznili. Pred mesiacom ušiel po druhý raz, keď predstieral srdcový záchvat. Zmizol v okolí a Interpol vydal naňho zatykač. Podľa posledných správ...“

Úryvok z *Faktu* (Poľsko) z 1. júla 2022:

HIRTMANNA VIDELI V POĽSKU?

„Viacerí študenti z Univerzity Adama Mickiewicza v Poznani tvrdia, že slávneho švajčiarskeho sériového vraha Juliana Hirtmanna videli prechádzať sa na Námestí starého trhu a sedieť na terase v Ulici Woźna, keď sa v utorok večer potulovali po meste. Mladí ľudia

uviedli, že v tom čase ešte nevypili ani kvapku alkoholu a že nejde o nijaký hlúpy žart. Zdôrazňujú, že ho spoznali vďaka početným stránkam *true crime*, aké pozerajú na internete.“

Úryvok z *La Garonne* zo 7. júla 2022:

JULIANA HIRTMANNA MALI VIDIEŤ NA LINKE MNÍCHOV–TOULOUSE

„Cestujúci na lete Lufthansy Mníchov – Toulouse je presvedčený, že v ten štvrtok 30. júna sedel vedľa švajčiarskeho sériového vraha Juliana Hirtmanna, ktorého hľadajú všetky polície v Európe. Podľa neho ten muž počas letu nepreriekol jediné slovo, dokonca ani neodpovedal letuške. Čítal nejakú knihu a cestujúci zazrel jej názov: išlo o úspešný krimiromán *Mráz*. Ten muž mal čapicu a okuliare, no cestujúci ho jasne spoznal. Toto svedectvo je o to znepokojujúcejšie, ak si spomenieme, že Hirtmanna umožnil zatknúť v Rakúsku príslušník toulouskej polície.“

Úryvok z *La Dépêche* z 3. októbra 2022:

KTO ZAÚTOČIL NA HILMU A NIKLASA EIDINGEROVCOV?

„29. septembra skoro ráno žandárstvo v Bagnères-de-Luchon po upozornení farmára v susedstve objavilo v chate v údolí Lysu, ktorú si prenajal jeden nemecký manželský pár, hororovú scénu:

na zábradlí terasy bol zavesený psík, v spálni ležal v kaluži krvi manžel a v postielke bolo živé bábätko. No mladá žena zmizla. Títo turisti prišli na výlet do Pyrenejí zo Sárska pri nemecko-francúzskych hraniciach. Vzali sa v minulom roku.“

Úryvok z *La Garonne* zo 14. novembra 2022:

ZMIZNUTIE NOÉMIE COLINOVEJ V SAINT-GAUDENS

„Minulý štvrtok sa sedemnásťročná Noémie Colinová z najvyššieho ročníka lýcea Bagatelle v Saint-Gaudense vracala po vyučovaní pešo domov. Naposledy ju videli v spoločnosti ďalších študentov kráčať popri Avenue François Mitteranda, z ktorej odbočila do Ulice Docteur-Olle. Odvtedy nič. Nijaká stopa, nijaké správy: Noémie Colinová zmizla. Nevieme si ani predstaviť, čo zažívajú jej rodičia. Podľa všetkých je Noémie Colinová jednoduché dievča, chvália ju spolužiaci aj profesori. Rodičia vylučujú, že by ušla. Čo sa v ten novembrový štvrtok stalo na odchode z lýcea v Saint-Gaudense? Aké nebezpečné stretnutie postihlo Noémie? *La Garonne* vás bude informovať o postupe vyšetrovania.“

PRVÁ ČASŤ

Po skúsenostiach *by indukcia vo frenológii mala viesť k prijatiu čohosi paradoxného ako prvotného princípu vlastného ľudskému konaniu; čohosi, čo vďaka nedostatku výstižnejšieho výrazu nazývame perverzitou. Vo význame, ktorý tomu pripisujem, je to v skutočnosti podnet bez podnetu, motív bez motívu. Pod jeho vplyvom konáme bez pochopiteľného cieľa; alebo, hoci to vyzerá ako protiklad vo výrazoch, môžeme tento návrh modifikovať až tak, že konáme z dôvodu, z akého by sme konať nemali. Teoreticky neexistuje nerozumnejší dôvod: no v skutočnosti je to ten najsilnejší.*

Edgar Allan Poe, *Démon perverzity*

Musím sa pýtať, ako sa skončí tento svet, alebo ako sa začalo peklo?

ADONIS, *Zócalo*

1

Slová

„Milý veliteľ,

moje meno je Emmanuel Sachs. Možno Vám niečo napovie. Chcel by som sa s Vami stretnúť a porozprávať o téme, ktorá Vás zaujíma v tej najvyššej miere a o ktorej, ako si myslím, mám doteraz neznáme informácie. Chcem hovoriť o Julianovi Hirtmannovi. Dlhé roky sledujem Vašu prácu vyšetrovateľa, zbieram všetky články, čo Vám venovala tlač. Keďže sám som poskytol dosť rozhovorov, viem, do akej miery môžu byť zdeformované.

Keď hovorím, že mám nové informácie, som presvedčený, že vás budú veľmi zaujímať. Poniectori chceme tak ako Vy zistiť, kde sa Hirtmann skrýva. Pokiaľ ide o mňa, mám jednoduchý dôvod: moju dvadsaťročnú sestru Camille tento netvor 13. apríla 2003 neďaleko miesta zvaného Les Gravières v Horných Alpách uniesol, znásilnil a zabil a jej telo nechal na brehoch Drac Noir. Za tento zločin ho odsúdili. Preňho to bol iba jeden čin z dlhej série podobných zločinov, no chápete, že ja som sa z toho nikdy úplne nespamätal. A preto pomyslenie, že je znovu na slobode, je pre mňa neznesiteľné. Mám v pláne napísať knihu, to je moje povolanie, ale som aj pevne odhodlaný Hirtmanna nájsť. Navyše si myslíme, že istý počet zmiznutí na juhozápade v posledných mesiacoch je spojený s jeho návratom do tohto kraja. Prítomnosť Švajčiara síce polícia

nepotvrdila, ale my máme trochu odlišné vyšetrovacie metódy, o ktorých Vám v prírodnej chvíli poviem. Tie metódy nás zároveň priviedli k odlišným záverom.

Milý veliteľ, viem o Vás všetko alebo takmer všetko. Viem, že ste sa narodili 31. decembra 1968, že ste múdry, odvážny a flegmatický muž. Jednoducho niekto seriózny, na koho sa dá spoľahnúť. Tak trochu aj nudný, je to možné... Na hrudi máte jazvu, stopu po gulke, čo Vám v roku 2017 prešla cez srdce a boli ste v kóme. Prišívali Vám aj palec na ľavej ruke, keď Vám ho v júni minulého roku takmer odtrhlo nejaké prasa za strašných okolností, pri ktorých, ako vieme, zomrel Váš spoločník. Je mi to veľmi ľúto. Máte rád Mahlerovu hudbu a túto zálubu máte spoločnú s Hirtmannom. Pokiaľ ide oňho, nepochybne ste – spolu so mnou – muž, ktorý ho pozná najlepšie.

Po jeho úteku v júni Vás dočasne uvoľnili a spolu s Vašou rodinou presťahovali do bezpečia na tajné miesto.

Stretnime sa. Máme si veľa čo povedať a som presvedčený, že Vám môžem pomôcť.

Váš

Emmanuel Sachs.“

Servaz dlho hľadel na správu. Končila sa poštovou adresou autora.

Rozmyšľal.

Sachs raz vravel „ja“ a inokedy „my“. Kto sú tí „my“? Mail poslali ráno – 4 hod. 15 min. Kto posielala správy v takom čase? A ako ten lotor spisovateľ zistil jeho elektronickú adresu? Od hnevu mu očerveneli líca: akým právom sa ten Sachs mieša do jeho súkromného života?

Zmenšil si okienko so správami a dal do Googlu „Emmanuel Sachs“. Ukázalo sa mu niekoľko desiatok stránok. Na fotografiách

bol asi štyridsaťročný muž s neobyčajnou tvárou: široké ústa, krivý úsmev, okuliare s tenkým rámom, modré oči. Mladický výzor, ale šedivé vlasy. Servaz si rovno pozrel stránku z Wikipédie.

Wikipédia

<https://fr.wikipedia.org> > wiki > Emmanuel Sachs

Emmanuel Sachs

„Emmanuel Sachs, narodený 21. júna 1976 v Paríži, francúzsky spisovateľ, novinár, filmový kritik, súdny kronikár, cestovateľ, básnik, esejista a scenárista. Uviedol sa v roku 2003 svojím prvým románom *Trois vies (Tri životy)*, za ktorý dostal Le Prix Octobre. Autor dvadsiatky diel využívajúcich realitu aj fikciu, tvorivosť a esej. Je priekopníkom toho, čo sa v anglosaských krajinách nazýva „creative non-fiction“ a vo Francúzsku „réalna literatúra“. Píše aj pre film a v tlači sa zaoberá medializovanými procesmi, niektoré z nich mu poskytujú materiál pre jeho knihy.“

Servaz vyšiel na verandu-kuchyňu naliať si kávu. Bol sám v drevenom dome, ktorý poskytli Lei, Gustavovi a jemu po úteku Juliana Hirtmanna, nie tak pre jeho bezpečnosť, ale skôr aby ho ochránili pred zvedavosťou tlače a verejnosti. Gustav odišiel do svojej školy a Lea do nemocnice (odmietla ju zmeniť za inú).

On sám, keď ho dočasne uvoľnili, trávil dni, ako vedel. Podišiel k súprave hi-fi a pustil si platňu Symfónia č. 5 cis mol od Gustava Mahlera. Keď zazneli prvé takty smútočného pochodu a plechové dychové nástroje, vrátil sa k stránkam o Emmanuelovi Sachsovi na internete. Bola ich tam kopa. Prvé len prebehol, usiloval sa vystihnúť osobnosť spisovateľa.

Jeho tvorbu kvalifikovali ako „hybrid na polceste medzi fikciou a svedectvom“, „spájajúcu vnútornú skúsenosť a pozorovanie, zahrňujúcu reportáž, biografiu, intímny denník a dokonca poéziu“, „oživenú vôľou pochopiť a objasniť“. Niekoľkí kritici mu vyčítali „priveľkú snahu ukázať sa na scéne, tendenciu zabúdať na tému“. Iní naopak vyzdvihovali „silu, dôvtipnosť analýz, hĺbku erudície“ a zaradovali ho k autorom ako Kesel, Cendrars, Truman Capote a jeho dielo *Chladnokrvne*, Gide a jeho *Spomienky zo súdu*, Virginia Woolfová. Servaz ich všetkých čítal. Nikdy však nečítal Sachsa. Súčasní autori ho neľákali, radšej chcel počkať, kým sa to časom vytriedi. Spomenul si, že jednu z tých kníh videl v Leiných rukách, už si však nespomínal, za akých okolností, a nepamätal si ani názov. Napriek tomu sa tento autor pravidelne ukazoval na zozname bestsellerov. No medzi riadkami vyčítal, že sa tam už dlhšie neukázal.

Možno bolo dôvodom práve to, že spisovateľ sa rozhodol obrátiť pozornosť na *true crime*...

A možno bol úprimný, keď hovoril o svojej sestre. Alebo sa len chcel plaviť na tejto vlne a znovu byť úspešný.

Pretože *true crime* bol teraz všade: na televíznych kanáloch, YouTube ako aj na streamovacích platformách. Toto fascinovanie rozličnými javmi nebolo nič nové. Keď bol on chlapec, starí páni si v novinových stánkoch kupovali časopisy, na ktorých ženy revali od hrôzy. Dnes, s nástupom rôznych podkastov a Netflixu, sa obľuba kriminálneho vyšetrovania natolko rozšírila, že to Servaz pokladal za prehnané.

Práve sa chystal odmietnuť pozvanie – ak má ten chlapík nejaké informácie, musí najprv trochu odhaliť svoju hru, aby si mohli sadnúť za stôl, no Servaz si aj tak myslel, že to je bluf – keď sa vtom na jeho malom pracovnom stole ozval telefón. Pozrel sa na číslo.

Neznáme. Keď v poslednom čase zazvonil telefón, často bol ihneď v strehu.

– Veliteľ?

Hlas na druhom konci pripomínal šepkanie. Nebol mu známy.

– Kto je tam?

– Emmanuel Sachs.

Stuhol.

Nemal rád, keď naňho tlačili. Nemal rád ľudí, ktorí si vyžadujú vašu pozornosť a nedajú vám pokoj, kým to nedosiahnu. Vo svojej kariére stretol istý počet takých individuí, čo si myslia, že to, čo chcú povedať, je dôležitejšie ako všetko ostatné.

– Ako ste získali moje číslo?

Uvedomoval si, že hovorí stroho, ale nemienil postupovať v rukavičkách, nech to je aj slávny spisovateľ.

– Upokojte sa, veliteľ. Vysvetlím vám to, keď sa uvidíme.

Hlas bol jemný, takmer ženský, trochu huhňavý.

– Počúvajte, Sachs. To sa nestane. Neviem, aké máte zámery, ale ja odmietnem vaše pozvanie. Pre vás to možno je osobná záležitosť, možno ste zvyknutý, že vás neodmietnu, no so mnou strácate čas: nie som váš človek.

Ticho na druhom konci trvalo dosť dlho a Servaz čakal na odpoveď. Povedal si, že práve to Sachs očakával.

– Veliteľ, som presvedčený o opaku. Ponúkam vám unikátnu príležitosť. Ubezpečujem vás, že máme *veľmi presvedčivé informácie*. Posúďte to sám. Nehovorte mi, že netúžite nájsť Juliana Hirtmanna.

– To my, to je kto?

– Poviem vám, keď sa uvidíme.

Nadýchol sa. Ten muž ho svojou neochvejnou istotou znervózňoval.

BERNARD MINIER

– Nenalichajte, Sachs, odo mňa to je nie.

– Myslím si, že váš mozog sa vyháňa všetkému, čo by vás mohlo viesť ku konfrontácii s Julianom Hirtmannom, ale skôr či neskôr si budete musieť uvedomiť, že kým je ten muž na slobode, vy ani vaši blízki nie ste v bezpečí.

– Nie ste v mojej hlave, Sachs! – povedal zúfalo. – Dovozenia.

Už chcel položiť, keď počul, že sa spisovateľ zhlboka nadýchol a chystá sa prehovoriť.

– Poznám vás lepšie, ako si myslíte, veliteľ. A ak vás moje informácie o Julianovi Hirtmannovi nezaujímajú, *možno vás budú zaujímať tie, čo sa týkajú vašej družky Ley Delambrovej.*

Servaz znovu stuhol. Akoby mu prestalo biť srdce.

– Čo ste to povedali?

Jeho hlas bol nezvyčajne drsný.

– Mám totiž informácie týkajúce sa vašej priateľky Ley Delambrovej. Myslím si, že si zaslúžite vedieť o nej isté veci, ktoré som sa dozvedel, povedzme... *náhodou*. Isté veci, ktoré zrejme neviete. Isté veci, ktoré by sa vám nemuseli páčiť.

Tentoraz Sachs položil.

2

Naopak

Medvedí priesmyk, Haute-Garonne, 13. december 2022, 15 hodín.
Výška: 1 725 metrov. Teplota: 5 stupňov pod nulou. Obloha jasná,
slnečná, severný vietor.

Pri východe z posledného tunela Servaz uvidel veľkú chatu.

Dolu na zľadovatenom svahu.

Typická masívna horská stavba z kameňa, dreva a bridlice asi o sto metrov ďalej na svahu. Oproti nej vľavo bolo údolie a v diaľke sa v oslepujúcej bielobe črtali na seba nalepené strechy Saint-Martin-de-Comminges.

Neprestal sa hnevať, ale paradoxne znovu objavil svoju chladnokrvnosť. Nemal vo zvyku takto reagovať; podľa všetkého sa spisovateľ dotkol jeho citlivého miesta. Alebo po udalostiach minulého leta už nevedel rozumne uvažovať. Premýšľal, odkiaľ Sachs vedel o existencii Ley, aké o nej mohol mať informácie. A ako ich získal.

No predsa len váhal, či sa má vydať na cestu. Pokračoval v prezeraní početných hodnotení spisovateľa. Ten muž mal rád svetlo, rád sa zaoberal aktualitami a pohyboval sa medzi mocnými aj medzi chudobnými. Cestou sa mu Servaz pokúšal zavolať, ale vždy narazil na odkazovač.

Posledná zákruta a zaparkoval pri veľkej murovanej terase nad cestou. Vypol motor, zapálil si cigaretu a pozoroval chatu. Bol tam

Sachs, alebo tam musel byť *niekto iný*: o tri metre ďalej stál nejaký Jeep Wrangler.

Myslím si, že si zasľúžite vedieť o nej isté veci, ktoré som sa dozvedel, povedzme... náhodne.

Lea. Po stý raz videl tú chvíľu, keď v júni minulého roku prekrčila prah ich bytu po návrate z Afriky.* Na opálenej pleti po dvojročnom pobyte v Republike Kongo sa ešte viac vynímali jej zelené oči a plavé vlasy. Oblečené mala svetlé džínsy, staroručovú vestu a plátenný top: všetko si pamätal. Krásna, nesporne. Na tom obraze však bol akýsi tieň, tieň medzi tou krásou a ním, tieň, čo mu nedovoľoval milovať tú krásu tak, ako ju miloval predtým. A ktorý v ňom vzbudzoval *krutosť*. V jeho očiach totiž stratila svoju nevinnosť – a takéto veci sa nikdy nenavrátia úplne, nech robíme čokoľvek.

Uvedomovala si to? Bol presvedčený, že áno.

Afrika...

Bola medzi Leou a ním, odkedy sa vrátila zo svojej humanitárnej misie. Odkedy hneď v prvej chvíli vyhlásila: „Musím ti niečo povedať.“

Najradšej by ju bol umlčal. Vedel, čo príde, pripravoval sa na to. Videl ich spolu na praveľa fotografiách, toho mladého lekára a ju, na pozadí červené západy slnka a savana, ako predpokladal. Bola v Kongu savana? Súmraky à la *Out of Africa*. Všetky tie zábery, kde sa miešalo dobrodružstvo s romantikou, všetky tie hollywoodske trofeje, také vzdialené od reality. Radšej by nebol nič vedel. No prineskoro. Už to spustila. Musela si pripravovať, čo mu povie, vyberať slová, opakovať si ich, niektorým sa vyhnúť.

Potrebovala to povedať. Tá potreba sa mu zdala egoistická.

* Pozri *Oko*, Lindeni 2023.

Tvrдила mu, že ten druhý už z jej života odišiel, že to bol iba „krátky rozmar“, „akási chyba“ – to boli jej slová. Zrejme si musela vyberať medzi viacerými výrazmi: „dobrodružstvo“? „Pomer“? „Zrada“? Nie, určite nepomyslela na zradu. No zrada tam napriek tomu bola – a aj ublíženie. Bolestné.

Pretože so slovami prišli aj obrazy.

Predovšetkým jeden: Lea v náručí mladého lekára. Servaz si vyhľadal na Instagrame jeho profil. To nemal robiť. Tým sa obraz mladého lekára stal ešte presnejší.

Pripomenul si aj iný moment: keď sa vtedy niekoľko hodín pred tým dozvedel, že Julian Hirtmann ušiel z rakúskeho väzenia v Leobene. Netrpezlivo čakal na Leu a vtom niekto zazvonil pri dverách bytu.

Pulz sa mu zrýchlil, zovrelo mu žalúdok.

Lea alebo Švajčiar? Alebo ochranka?

Len čo sa dozvedel o Hirtmannovi, vyžiadal si policajnú ochranu, ani nie tak pre seba ako pre Gustava. No v ten júnový večer ochranka dlho neprichádzala. Trasúcou rukou otvoril dvere, v druhej držal zbraň.

Keď neskôr ochranka prišla, požiadali Leu, Gustava aj jeho, aby si zbalili veci. Zaviedli ich na bezpečné miesto. On mal byť až do nového rozkazu uvoľnený. Rozhodlo tak vedenie. Mal chuť odmietnuť, povedať im, že ho nemôžu do toho nútiť, ale pomyslel si na syna. Bolo to začiatkom leta. Lea aj on mali dost času nájsť mu novú školu. Na mieste, kde nebudú vedieť, kto je jeho otec, kde nijaký žiak nebude šíriť o ňom reči.

Keď Servaz vystúpil pod terasou z auta, skonštatoval, že je tam najmenej o desať stupňov chladnejšie ako na mieste, odkiaľ prišiel.

Opatrne postupoval po ľadovej vrstve na ceste, prekročil asi polmetrový závej okolo terasy a vystúpil hore po schodoch. Vstupné dvere na chate sa otvorili.

Ukázal sa Sachs.

Rovnaká mladistvá tvár, rovnaké šedivejúce vlasy ako na fotografiách. Na nich však nebolo vidieť jeden detail – telo mladíka. Spisovateľ sa udržoval. Na štíhлом tele mal oblečený priliehavý modrý pulóver, úzke boky mu obopínali džínsy a na nohách mal kvôli snehu a štrku pevnú obuv.

Sachs naňho hľadel, ako sa približuje, okom zberateľa motýľov, ktorému sa práve podarilo uloviť krásny exemplár. Servaz videl v jeho očiach opatrnosť, zvedavosť aj škodoradosť.

– Dobrý deň, veliteľ, – usmial sa srdečne, v chladnom vzduchu sa jeho dych menil na paru. – Toto sa nazýva *stretnutie na najvyššej úrovni*.

Servaz cítil, ako sa ho zmocňuje zlosť. Nevystúpil až sem na to, aby s ním zdvorilo vtipkovali.

– Sachs, – začal rozochveným hlasom, – neviem, za koho sa pokladáte, ani za koho pokladáte *mňa*, ale máte mi poskytnúť nejaké vysvetlenie!

Uvedomil si, že jeho slová zanikali v náporoch vetra.

– To aj mienim urobiť, – odpovedal spisovateľ.

– Naozaj? Počúvam vás. Radím vám, choďte rovno k veci.

Sachs si ho ďalej prezeral.

– Ak dovoľíte, veliteľ, – povedal úplne pokojne, – je chladno. Dávam vám svoje slovo, že sa čoskoro dozviete všetky odpovede na svoje otázky. A uvidíte, že som nemal nijaký zlý úmysel. Chcete vojsť? Nech sa páči...

To mu bolo treba uznať: spisovateľ vyžaroval akési uvoľnenie, ktoré muselo odzbrojiť mnohé konflikty. A pocítil to aj Servaz, hoci hnev ho ešte neopustil.

Sachs sa obrátil a policajt ho nasledoval. Vošli do priestranej vysokej obývačky zariadenej, ako sa hovorí, „podľa spisovateľa“: po celej

dĺžke miestnosti police s knihami, obklady zo svetlého dreva a pevný dubový nábytok, pestré koberce, početné suveníry z ciest – africké masky, egyptské aj grécke sošky, lampy, rytiny, akvarely, dve kožené pohovky po stranách nízkeho stolíka pri kachliach s moderným dizajnom. Ďalšie knihy sa v akomsi pracovnom neporiadku kopili na kreslách a stolíkoch.

Cez tri okná s malými tabuľkami bolo vidieť biele štíty. Zima v plnej sile. V tomto roku extrémne nasnežilo a pyrenejské údolia to izolovalo od zvyšku sveta.

Sachs ukázal na jednu pohovku. Zmizol a takmer vzápätí prišiel s talianskou kávovou kanvicou a porcelánovými šálkami na podnose. Položil to na nízky stolík. Servaz si sadol, no kabát si nevyzliekol.

– Tak to vysypte, Sachs: odkiaľ poznáte Leu?

Hlas mal stále rovnako drsný.

– Nepoznám ju, – odpovedal spisovateľ a nalieval kávu. – Aspoň nie osobne.

Servaz sa naňho prísne pozrel. Spisovateľ si so šálkou v ruke sadol na druhú pohovku.

– A čo vy, vy ju naozaj dobre poznáte? Neodchádza často preč, odkedy sa vrátila z Afriky? Nezmenila sa?

Servaz sa zatriasol ako boxer, ktorý práve dostal nečakaný úder. Mal chuť vyskočiť a schmatnúť toho opovážlivca pod krk.

– A čo je vás do toho? – spýtal sa a v jeho hlase to škrípalo.

– Čo o nej viete? O jej rodine?

Vlastne nie veľa. Lea sa vždy vyhýbala jeho otázkam. Vedel, že jej rodičia žijú na severe Francúzska a sú na dôchodku. Nikdy sa však s nimi nestretol.

– Dobre, – povedal Sachs, – poviem vám to rovno. Nemyslite si, že s vami hrám nejakú hru, veliteľ. To vôbec nemám v úmysle. K mojím

BERNARD MINIER

informáciám som sa dostal *náhodou*. Do istej miery nepriamo. Tu sú: počas pobytu v Afrike sa vaša priateľka, ako sa zdá, *veľmi zblížila* s jedným lekárom, ktorý pracoval v rovnakej misii Lekári bez hraníc...

Servaz cítil, ako mu sťahuje hrdlo. Sadol si hlbšie do pohovky, akoby chcel byť ďalej od hovoriaceho.

– Ten... lekár, – pokračoval Sachs a nespúšťal oči z policajta, – sa do Francúzska vrátil niekoľko týždňov pred Leou a usadil sa v oblasti Toulouse so ženou a dieťaťom, kým pred odchodom do Afriky býval na parížskom predmestí. To vám môžem povedať. Vedeli ste to?

Servaza nečakane zamrazilo. Na to nebol pripravený.

– Akože... ako to viete? Odkiaľ ju poznáte?

– Povedal som vám, že ju nepoznám.

– Tak ako, dofrasa, všetko toto viete?

Servaz takmer kričal. Zdalo sa mu, že mu klesla telesná teplota, vnútri cítil taký chlad ako vonku. Sachs sa naňho znovu zahľad cez okuliare.

– Nepočuli ste ešte o *web sleuthingu*?

3

Hlboké vody

– Podďte, – povedal spisovateľ.

Vstal a viedol ho na poschodie: miestnosť v podkroví za mezanínom. Pracovňa, kde Sachs nepochybne písal, po celej dĺžke stien, tak ako dolu, boli police zapratané spismi v kartónových obaloch aj v doskách, časopismi, najrozličnejšími zväzkami. Servaz na prvý pohľad skonštatoval, že sa tam nachádzajú slovníky a príručky, ruský román, diela ako *Veda v prenasledovaní zločinu* alebo *Tajomstvá darknetu*. Panoval tam poriadok, ale nebil do očí.

V hrubom múre bolo malé okno a za ním vonku visela girlanda ľadových stalaktitov. Na stole veľký zakrivený monitor počítača – Servaz sa v tom vôbec nevyznal, inak by bol rozoznal Samsung Odyssey Ark s uhlopriečkou 55 palcov na paneli VA a s podsvietením, pričom monitor bol rozdelený na dvanásť menších obrazoviek.

Sachs sa usadil do kresla *gamera* oproti monitoru a Servazovi sa obrátil chrbtom. Pod stolom sa vinuli káble a viaceré pripojenia. Servaz si povedal, že Sachs sa vo voľných chvíľach zrejme venuje videohrám.

No to, čo bolo vidieť na monitoroch, veľmi nepripomínalo svet hier, podobalo sa to skôr na nejakú televíznu reláciu – zábery tváří zblízka komunikujúcich medzi sebou, no zvuk bol vypnutý, výmena

názorov na fórach, obrázky z diaľnic a ulíc zachytené bezpečnostnými kamerami, kvantá portrétov meraných zločincov, rôzne čísla a údaje, to všetko pred ním defillovalo veľkou rýchlosťou.

– *Web sleuthing* – opakoval Sachs a ukazoval na obrazovky. – Výraz pochádza z anglického slova „*sleuth*“ – detektív a zo slova „Web“: zjednodušene to sú tisíce neoficiálnych vyšetrovateľov, spoločenstvá *nerdov*, doslova posadnutých rozličnými javmi ako *true crime*, *cold cases*, ktorí sa spoja, aby vyriešili neobjasnené kriminálne prípady... Na spôsob takého Sherlocka Holmesa ich však neobmedzuje zákon a „*pracujú*“ vo dne v noci. Predstavte si, že máte k dispozícii nielen desať či dvadsať vyšetrovateľov, ale niekoľko stoviek, ultra motivovaných a rozbehnutých po celej planéte. A ktorí môžu využívať najväčší, gigantický zdroj informácií v dejinách ľudstva, kvázi nekonečný zdroj informovania o všetkom a o každom: internet. To je *web sleuthing*. V Spojených štátoch je už dovolené takto vyšetrovať prípady, ktoré policajti dlho nevyriešili. Počuli ste meno Luka Rocco Magnotta?

Servaz potriasol záporne hlavou.

– Ako to súvisí s Leou? – spýtal sa drsne.

– Dostanem sa k tomu... Najprv ma nechajte povedať, že mi je ľúto, že som objavil tie informácie o vašej priateľke, veliteľ. Naozaj ľúto. Vlastne na to narazil jeden geek zo spoločenstva, nie ja. Títo chlapani – väčšinou sú to ešte mladíci – sú hyper nadaní na získavanie informácií z hlbín siete, niekedy až priveľmi... *osobných*.

Ukázal na niektoré tváre na menších obrazovkách na veľkom osvetlenom paneli. Takmer všetci boli mladí.

– Je pravda, že som ich požiadal, aby sa zaujímali o vás, o všetko, čo sa vás týka, a verte mi, keď sa tí pustia do práce, nikto sa im nevyrovná. Je mi to ľúto, no celé týždne som premýšľal, ako vás osloviť a presvedčiť, aby ste sa pridali k nám. Citlivý problém sa vynoril, keď

sa začali zaujímať o vaše... hm... okolie. Ako zvyčajne strčili nos všade, a tak našli Leine fotografie s tým lekárom v Afrike, fotografie, čo vyzerali... nuž... veľmi podozrivo... Naozaj to vzbudilo ich pozornosť. Dali sa teda prehľadávať lekárov účet na Instagrame aj na iných sociálnych sieťach. Podrobne preskúmali jeho aktivity, jeho premiestňovanie, všetko...

– Počkajte, – prerušil ho Servaz, – ako mohli sledovať jeho premiestňovanie?

– Povedal som vám, že sú veľmi šikovní. Predstavte si, že odrazu sa o vás zaujíma sto či tisíc osôb, zamieria svoje reflektory na všetky aspekty vašej existencie. Koľko času budú podľa vašej mienky potrebovať, aby natrafili na veci, ktoré by ste nechceli rozširovať? Najprv preskúmali všetky fotografie, čo nedávno zverejnil, bol na nich so svojím synom a svojou ženou na kraji bazéna pri dome, v salóne s priateľmi... Ľudia robia chybu, keď takto vydávajú napospas svoj život. Ak sa takáto fotografia urobí digitálnym prístrojom, môže obsahovať veľa skrytých informácií, údaje o použítom aparáte, dátum, čas, ale aj súradnice GPS o mieste, kde bol záber urobený. Keď si nedáte pozor, môžete celému svetu označiť miesto, kde bývate, a poskytnúť veľa ďalších osobných informácií. Nazýva sa to EXIF. Sociálne siete ich pred zverejnením v každom prípade vymažú. No existujú webové stránky, ktoré vám podľa týchto údajov dodajú lokalizovanie fotografie. Využili stránku na rozoznávanie tvárí PimEyes, ktorá podľa jediného záberu danej osoby vyhledá všetky jej ďalšie fotografie na internete. A sledovali ho aj pomocou Strava.

– Strava?

– Aplikácia, ktorá zaznamenáva športové údaje, spojené s chôdzou, cyklistami a turistami. Už bola príčinou viacerých polemík: vďaka nej boli odhalení americkí vojaci v Sýrii a Francúzi pri operácii

Barkhane, dokonca aj štátnici. Takto sa ho podarilo lokalizovať: teraz býva v Toulouse vo štvrti Purpan v sektore nemocnice. *Je to tam, kde pracuje Lea?*

Servaz sa strhol.

– Špinavec, mám chuť zabásnuť vás pre zasahovanie do súkromného života!

Sachs sa otočil so stoličkou. A zahľadel sa na Servazu.

– Naozaj sa vám ospravedlňujem, veliteľ. Myslím to úprimne. Chápem, že ste nahnevany. Na vašom mieste by som reagoval rovnako. Tí chlapi zašli príďaleko, to je jasné. Napokon som im povedal, aby zastavili všetko hľadanie.

– Čo mi dokáže, že hovoríte pravdu?

– Nič.

– A Hirtmann?

Sachs sa obrátil k monitorom.

– Neklamal som, keď som vám povedal, že máme o ňom doteraz neznáme informácie, *nesmierne dôležité...*

Posledné slová zavisli vo vzduchu. Ako návnada na udici.

No Servaz ešte nebol pripravený dať sa presvedčiť, nie tak ľahko, hoci jeho dôvera postupne rástla.

– Máme informácie, ktoré nás oprávňujú nazdávať sa, že je v tomto kraji, – dokončil spisovateľ. – Seriózne. Viac ako informácie, povedal by som *dôkazy*.

Zaťukal na klávesnicu.

– No dobre, je načas predstaviť vám to najlepšie z *web sleuthers*. Nazval som to „Klub neveriteľných vyšetrovateľov“. Pretože medzi našimi členmi sú štyria, ktorí sú jednoducho výnimoční. Och, áno. Ba skôr je to štyri a pol, lebo sú piati, no dvaja z nich sú vlastne ako jeden. Rýchlo to pochopíte...

Klub neveriteľných vyšetrovateľov... Nič originálne od spisovateľa, pomyslel si Servaz. Potom jeho myšlienky zamierili k Lei. Nemohol prijať, že by mu bola klamala.

Čože? A to, čo sa stalo v Afrike, ako to nazveš?

Potom sa mu predstavila posledná tvár: tvár, čo ho dlho desila v noci, až z nej nakoniec zostalo len akési halo v hĺbinách chodieb jeho pamäťového paláca, no teraz sa vrátila – podľa Sachsa a jeho skupiny geekov opantaných true crimom.

Charizmatický. Inteligentný. Desivý.

Najnebezpečnejší muž, akého kedy stretol.

Julian Hirtmann.

4

Znamenie štyroch

[Lisa a Louise]: dvojčatá. Blondíny. Servaz ich odhadol najviac na dvadsať rokov. Oceľovosivý nevyspytateľný pohľad a slabý úsmev. Udržovali si odstup blízky nepriateľskému postoju.

[John Doe]: vysoký, hoci sedel. Tridsiatnik. Naježené vlasy. Vypuklé oči. Konská tvár.

[Reverend Powell]: šesťdesiatnik. Pásikavý oblek, vreckovka zladená s kravatou. Podľa Sachsa niekdajší bankár. Zdrvivúco intenzívny modrý pohľad.

[Anton Chigurh]: chlapec, podobne ako dvojčatá. Neposlušné plavé vlasy trčiace spod vlnenej čiapky, bunda s kapucňou. Belavá briadka. Milión abonentov na YouTube.

– Predstavujem vám Klub neuveriteľných vyšetrovateľov, – slávnostne vyhlásil spisovateľ. – Samozrejme, keď sme na fóre, skrývame svoje reálne identity za numerické alter egá. Skupina má vyše šesťsto členov. Nieкто sa tam mohol infiltrovať aj so zlými úmyslami. Preto sme vytvorili na Telegramе túto súkromnú skupinku, ktorá má iba šesť členov, možno čoskoro sedem... ak sa budete chcieť k nej pripojiť, – dodal s úsmevom agenta. Lisa a Louise sú mená dvojčiat z hororu *Shining (Osvietenie)*, John Doe sa vzťahuje na triler *Seven*, reverend Powell je postava z filmu *La nuit du chasseur (Noc poľovníka)*, ktorú

hral Robert Mitchum, a Anton Chigurh je strašný zlostiník z filmu *No country for Old Men* (*Táto krajina nie je pre starých*). Moje druhé ja je jednoducho Dupin.

Servaz sa neusmial. Vo filmoch sa veľmi nevyznal. Cítil sa zaskočený. Každý sa naňho pozeral ako na dajakú poondiátu celebritu. V jednej chvíli sa spytoval, či sa nezdvihne a nevykašle na tých šialených nerdov. No Sachs mu sľúbil informácie o Hirtmannovi.

– Sadnite si, veliteľ, prosím, – povedal mu spisovateľ a ukázal na druhé kreslo na kolieskach.

Váhal. Napokon, keď sa už dostal až sem, vypočuje si teda, čo mu chcú povedať.

– Každý tu má svoj preferovaný prípad, – poznamenal Sachs, akoby bol v nejakom čitateľskom klube. – Lisa a Louise majú fantóma z Heilbronn, prezývaného aj „vrahyňa bez tváre“. Však, Lisa?

Lisa sa na monitore usmiala.

– Je to pravda. Treba povedať, že ten prípad je neuveriteľný.

Dvojčatá si vymenili pohľady.

– Žena s prezývkou „fantóm z Heilbronn“ počas pätnástich rokov znepokojoval polície aspoň v troch krajinách.* Príbeh sa začal 26. mája 1993 v Idar-Obersteine v Rheinlande v Nemecku, keď našli dôchodkyňu Lieselotte Schlengerovú zaškrtenú kovovým drôtom v jej dome. Polícia zobrala viaceré stopy DNA a analýza zistila, že ide o DNA neznámej ženy.

– O osem rokov neskôr štyristo kilometrov odtiaľ, – pokračovala druhá z dvojčiat, – vo Fribourgu barbarsky zavraždili nejakého starožitníka, zaškrtili ho a zdeformovali mu tvár. Na mieste zločinu sa našla tá istá DNA. Ešte v tom roku sa v lese pri Gerolsteine nejaké

* Skutočný prípad.

dieťa poranilo injekčnou striekačkou so zvyškom heroínu. Aj tam zistili DNA tajomnej neznámej. Vyšetrovatelia z toho usúdili, že vrahyňa berie drogy a potrebuje peniaze.

Servaz hľadal nejaký rozdiel medzi dvojčatami, ale nijaký nenašiel, ani v črtách, ani v správaní.

– DNA „vrahyne bez tváre“ sa v nasledujúcich rokoch našla na viacerých miestach zločinu v Nemecku, ale aj vo Francúzsku a v Rakúsku, – pokračovala prvá z dvojčiat. – Vykrádania, ozbrojené lúpeže, pokusy o vraždu: zoznam rástol, roky plynuli, ale vrahyňu nenašli. Dokonca to vyzeralo, akoby sa s políciou zahrávala. Zostavili teda dôležitú skupinu vyšetrovateľov. Potom náhle krvavé zločiny prestali. Akoby sa vrahyňa venovala iba nenásilným krádežiam pre bezvýznamné sumy. Až do roku 2007...

Louise či Lisa sa obrátila k svojmu dvojčaťu.

– V ten deň dvaja mladí policajti v službe práve obedovali v aute, keď dostali guľku do hlavy. Nestačili ani vytiahnuť zbraň. A hádajte, aká DNA sa našla na mieste? Potom sa prípad skomplikoval, keď policajní potápači vylovili troch Gruzíncov, obete vyrovnávania účtov v mafií: dvoch z nich zastrelili, tretieho zaškrtili. A znovu tam našli DNA fantómovej vrahyne. Podobne o trochu neskôr aj na mŕtvole zavraždenej nemocničnej sestry v lesoch pri Heilbronne, čo v ľuďoch vyvolalo strach.

– A to nie je všetko, – pokračovala sestra. – 28. septembra 2008, po vyše pätnástich rokoch od prvého zločinu vypukla na akejsi diskotéke bitka, počas ktorej bol smrteľne zranený nejaký Srb. Na prstoch obete sa našla DNA vrahyne, hoci na tom mieste nebola nijaká žena.

– Niektorí vyšetrovatelia prišli s hypotézou transsexuálnej vrahyne, – vysvetľovala jedna sestra, – ale iní začínajú vážne pochybovať o jej existencii a skôr uvažujú o kontaminovaní odberov. No

ako vysvetliť, že toľko odberov by malo byť nakazených rovnakou DNA, hoci boli od seba vzdialené stovky kilometrov, v rozličných krajinách a počas toľkých rokov? Tajomnú DNA nakoniec identifikovali: patrila zamestnankyni švajčiarskeho podniku, ktorý vyrábal tyčinky na odbery, používané v policajných službách v Nemecku, v Rakúsku aj vo Francúzku.

Sestry sa usmiali, akoby im boli predviedli pekný kúsok. Ostatní účastníci sa tiež usmiali, s výnimkou Servaza.

– Úžasné! – zvolal ten, čo si dal meno „John Doe“. – No ešte úžasnejší je prípad Pierra Bodeina prezývaného „Bláznivý Pierrot“, ktorého vyšetrilo takmer sto psychiatrov a ktorého herecký talent oklamal väčšinu z nich. Dokonca sa mu podarilo simulovať paralýzu nôh... zrazu ich však vedel použiť a ušiel oknom. Bodeina uznali vinným zo zabitia a zohavenia jedného dievčatka, nejakej adolescentky a tridsaťosemročnej ženy a zo znásilnenia prvých dvoch. V jeho karavane našli kresbu ženských genitálií.

V miestnosti, kde sa nachádzal John Doe, boli spustené žalúzie a v pásikavom prítmí jeho oči svietili.

– Počujte... podráždene začal Servaz.

– Paul Bernardo a Karla Homolka, „Ken a Barbie Zla“, zvolal chlapec s vlnenou čiapkou. Mladí, krásni, blond, povrchní: on sa chcel stať miliardárom, ona bola satanistka. On chcel mať sexuálne otrokyne, ona mu ich z lásky hľadala. A znásilnenia si nahrávali na videokazety. Keď jej po prvý raz prezradil, že už znásilnil tri ženy, odpovedala mu, že to je „cool“, a vzali sa. Keď chcel znásilniť jej mladšiu sestru, Karla ju nadrogovala a znásilnenie nafilmovala, no skončilo sa to zle a dievča zomrelo. Inokedy k sebe priviedli pätnásťročnú mladistvú a štyri dni ju nonstop mučili. On ju znásilnil, vymočil sa na ňu a nútil ju jesť vlasy, čo jej Karla ostrihala. Paul Bernardo, to je stelesnenie Zla, je to...

– Stop! – skríkol Servaz. – Dobre. Myslel som si, že sme tu na to, aby sme hovorili o Hirtmannovi.

Pozrel sa na Sachsa. Spisovateľ kývol rukou.

– Veliteľ Servaz má pravdu. Viem, že túžite položiť mu kopu otázok, no chcel by som, aby sme začali vysvetlením, prečo sme presvedčení, že Švajčiar je v tomto kraji, dobre? Kto začne?

– Ja, – ozval sa niekdajší bankár v obleku s nenápadným úsmevom.

Servaz usúdil, že sa podobá na obchodníka, ktorý sa chystá vyčutnať si rafinované jedlo v drahejšej reštaurácii. Možno bol presvedčený, že koná pre spoločné dobro, no k jeho presvedčeniu sa pridávala až morbidná zvedavosť a akási podoba voyeurizmu. Dôchodca ukázal na kameru akýsi výstrižok z tlače v jazyku, čo Servaz nepoznal. No fotografia hovorila jasne, čo je témou článku: čiernobiely portrét Juliana Hirtmanna.

– Je to článok z poľského denníka *Fakt* z 1. júla, – vysvetľoval falošný reverend. Nejakí študenti mali Švajčiara vidieť 28. júna v Poznani. Tvrdili, že ho spoznali, lebo majú vo zvyku pozeráť *true crimes* a v jednom z nich sa hovorilo o Hirtmannovi. Študenti rýchlo zverejnili svoj objav na sociálnych sieťach a denník tú informáciu prevzal.

Študenti určite v dobrej nálade, s kvapkou alkoholu v krvi, pomyslel si Servaz.

– Rakúsko je pre obyvateľov Poznane preferovanou dovolenkou destináciou vďaka nie veľkej vzdialenosti a dobrému prístupu a sieti diaľnic. Hirtmanna mohol po jeho úteku niekto zobrať do auta, keď sa vracal do krajiny.

– No dobre... A ako sa z tohto poľského článku dostanete k tvrdeniu, že Hirtmann je tu?

Pokračovania sa ujala jedna zo sestier.

– Podľa jedného člena našej spoločnosti, ktorý býva v Poznani a pravidelne cestuje lietadlom, niektoré rána je kontrola na letisku Henryka Wienawského načisto deravá. Je to tam púste, personálu veľmi málo. Pred odletom vám nikto neskontroluje dokumenty, svoje veci iba položíte na pás, prejdú tunelom a na druhej strane si ich vyzdvihnú. Nikto sa o vás nestará. Batožinu vám skontrolujú, ale pas ani letenku nie. Bezpečnosť na tom letisku je ako vtip. Dokonca sa môžete dostať do lietadla aj bez osobného preukazu, ak si na palube nájdete miesto. Sachs zobrazil v hornom rohu monitора mapu Európy. Poľsko, Nemecko, Holandsko, Belgicko, Francúzsko, Luxembursko, Švajčiarsko, Rakúsko.

– Keď ste raz na palube, – pokračovala Louise či Lisa, – vstúpili ste do gigantického uzla medzinárodne pospájaných európskych letísk a ľahko môžete prechádzať z jednej krajiny do druhej. A ešte lepšie: napríklad letíte Lufthansou z Poznane do Mníchova. (Servaz uvidel na monitore symbol lietadla premiestňovať sa zo západného Poľska do hlavného mesta Bavorska.) Ak v Mníchove prestupujete, už tam nie je kontrola osobných dokladov ako v Poznani: iba automatické brány. Cez tie prejdete so svojím telefónom do ďalšieho lietadla. *Ni-jaká, ani tá najmenšia osobná kontrola.* A môžete si vybrať akúkoľvek destináciu, ktorú obsluhuje letisko Mníchov...

Nastúpil chlapec v čiapke a vytiahol článok z *La Garonne*.

– Tak teda, jeden cestujúci letu Mníchov – Toulouse z 30. júna tvrdí, že Hirtmann sedel v lietadle vedľa neho. Sú tu študenti, ktorí videli Švajčiara v Poznani v utorok večer, a cestujúci letu Mníchov – Toulouse ho videl nasledujúci štvrtok. Pravdaže, desiatky ďalších ľudí tvrdili, že videli Švajčiara všelikde, odkedy ufrnkol, no toto je jediný prípad, keď sa dve svedectvá zhodujú v čase.

– Ale nie v priestore, – poznamenal stále skeptický Servaz.

No predsa sa spytoval, prečo po zverejnení tejto informácie v regionálnej tlači si nikto na polícii nedal tú námahu a nepozrel si bezpečnostné kamery na letisku. Zrejme preto, že útek Švajčiara bol zmedializovaný takmer v celej Európe, venovali mu desiatky článkov a televíznych vysielaní a na policajné služby prichádzali obrovské množstvá upozornení. Veľa ľudí tvrdilo, že videli Hirtmanna, či už úprimne alebo nie. Výsledkom toho bolo, že policajti museli tie množstvá preverovať, ale na to nemali dosť času ani ľudských zdrojov, najmä ak mali riešiť predovšetkým *skutočné* prípady.

– Keď sme sa to dozvedeli, – pokračovala jedna z dvojčiat a posunula si prameň vlasov za ucho, – požiadali sme jedného člena spoločnosti, ktorý tam býva, aby sa povypytoval toulouskych taxikárov. Až doteraz nič nezistil. No hľadá ďalej. Taxikárov je v meste niekoľko stoviek.

– Preskúmali sme takmer dvetisíc dopravných podnikov v oblasti Haute-Garonne, – dodala sestra. Ved' napokon mohol ísť autobusom alebo nastúpiť do nejakého súkromného auta...

Lisa a Louise: ešte aj ich hlasy boli prekvapujúco podobné, na mladé ženy v ich veku skôr vážnejšie a dôraznejšie, ako si všimol Servaz. Nevedel sa z toho spamätať. Sestry pracovali ako *skutoční* policajti.

– Dobre, – obrátil sa k Sachsovi. – Všetko, čo teda máte, sú poľskí študenti a neistý svedok v lietadle?

– Nie až taký neistý, – odvetil Sachs.

– Čože?

– Našli sme muža. Vypočuli sme ho. Uhádnete, čo sme zistili?

Servaz čakal na odpoveď. Videl, že na monitore sa členovia skupiny usmievajú.

– Tento muž je ideálny svedok, – pokračoval spisovateľ. – A podržte sa, pracuje pri vchode do oblastného kasína ako znalec tváří:

to on nachádza klientov, ktorí majú zakázané hrať, nepľnoletých a podvodníkov. Má na to oko. Možno sa naňho spoľahnúť.

– A nebol to oznámiť na políciu?

– Tvrdí, že zavolať na políciu a vraj s niekým hovoril, ale nevedelo to k ničomu.

– Všetko sme si preverili, – zasiahla jedna zo sestier, – jeho minulosť, jeho povolanie. Dokonca sa nám podarilo informovať sa u jedného z jeho zamestnávateľov. Ten chlapík je super dôveryhodný. Naozajstný profík.

Servaz pocítil, že mu vyschlo v hrdle. Títo ľudia získali s menšími technickými prostriedkami viac výsledkov ako polícia, no pri tom vychádzame z hypotézy, že toulouska polícia možno nebrala dostatočne vážne svedectvo cestujúceho, ktoré bolo dôveryhodnejšie ako desiatky iných, čo dostala.

– Veliteľ, neviem, – zasiahol Sachs, – ale my sme z našej strany teraz presvedčení, že Hirtmann nie je ďaleko. Dokonca je možné, že *sa priblížil k vám bez toho, aby ste o tom vedeli. Že vás pozoroval, skúmal, sledoval: vás, vašu družku a vášho syna.* Hoci vás odvedli na tajné a bezpečné miesto, vzdialili od tlače a zvedavcov, nie je nič ťažké nájsť vašu stopu, stačí len sledovať vašu priateľku pri návrate z nemocnice.

Servaz si pomyslel, že presne tento argument predložil Lei, no ona odmietla zmeniť svoje zvyky a zariadenie, kde pracovala.

– A Hirtmann vie, ako sa stratiť v dave. Vždy vedel vklízuť do života iných bez ich vedomia. Neviditeľný, ale blízky, tichý a prítomný. Živí sa ich prítomnosťou, absorbuje každý detail, každý zvyk svojich obetí a čaká na ideálnu chvíľu, aby zaútočil. Opája sa svojou mocou aj anonymitou. Ibaže vy dobre viete, tak ako ja: *nikdy nekoná bez dôvodu.*

BERNARD MINIER

Servaz prehltol. Na šiji pocítil horúčavu. Nevšimal si pohľady upreté naňho a masíroval si sluchy, kde mu pod kožou pulzovala žila. Sachs ho nespúšťal z očí. Podobne Lisa a Louise a ostatní traja členovia Klubu neuveriteľných vyšetrovateľov.

Zdvihol zrak k malému oknu a pozrel sa na oblohu nad zasneženými štítmi sfarbujúcu sa do čierna.

– Hirtmann vám je na stope, veliteľ, – pokračoval Sachs a tváril sa, že si nevšimol Servazovo pohnutie, – je zlomyseľný. A nie je ďaleko. Ba celkom blízko. Nevidíte ho, no on vás vidí. Vyčkáva. Otázka je, čo chce urobiť. Aké má úmysly? *Prečo sa vrátil?*

5

Jatky

– Je tu aj niečo iné.

Servaz hľadel cez okno na tmavú oblohu, na hory, na sivú, bezfarebnú krajinu. Myslel na spiatočnú cestu, ale to bolo teraz druhoradé.

– Tak do toho. Počúvam vás.

Sachs sa obrátil k obrazovke a k „milovníkom“ *true crime*. Ne-nápadne kývol hlavou smerom k nim.

– Povedali sme si, že odkedy je Hirtmann na slobode, určite neprestal konať, – poznamenala jedna zo sestier.

To bola Louise, veril, že si spomenul. Louise, ktorá si dala vytetovať na spodnú mihalnicu maličkú morskú hviezdicu, čo nemala jej sestra.

– Teda, – pokračovala Lisa, – ak predpokladáme, že to jeho videli v Poznani a na letisku Toulouse-Blagnac, začal si hľadať možné obeť v Poľsku a na juhozápade. V Mníchove nemal čas odísť z letiska.

Servazovi zrazu čosi napadlo: ak zabudneme na to, že sestry boli blondíny a že Švajčiar uprednostňoval brunetky, mali vek aj profil jeho obetí.

– Daniela Janowski, poľská študentka: jej mŕtvolu našli ráno 30. júna v podkrovnej izbe niekoľko desiatok metrov od poznanskej baziliky. Naposledy ju videli predchádzajúcu noc v klube Pacha Poznaň,

na diskotéke v centre mesta pri Námestí starého trhu. Ležala mŕtva na posteli, zmenená na akúsi Máriu Magdalénu – čo je v názve susedného kostola: Panna Mária ustavičnej pomoci, svätá Mária Magdaléna a svätý Stanislav. Podľa jedného nášho kontaktu z poľskej tlače bola izba študentky od podlahy po strop takmer celá postriekaná krvou. Bodli ju vyše sedemdesiatkrát nožom, jednu hlbokú ranu mala v krku na úrovni hrtana a hlasiviek, čo jej znemožnilo kričať a pľúca sa jej zaliali krvou. Všade bola krv z tepny, okrem jedného miesta na stene ochráneného pred striekaním. Polícia si myslí, že pri stene bol nejaký objekt, čo zachytával striekanie: kamera alebo fotoaparát na stojane.

– V Danieliných veciach našli nejaké DVD. Kto dnes ešte pozerá DVD? Pravdaže, prehrávač v izbe nenašli. Preto sa nazdávajú, že tú indíciu tam zámerne nechal vrah, lebo na DVD bol film *Peeping Tom*.

– *Peeping Tom?* – opakoval Servaz.

– Vo francúzštine *Voyeur*, – spresnil Sachs. – Prekliaty film, neskôr rehabilitovaný veľkými režisérmi ako Scorsese či De Palma, ktorý rozpráva príbeh osamelého muža, premietača, ten zabíja ženy a filmuje si ich, aby zachytil ich posledný výraz pred smrťou.

Áno, to je Hirtmannov štýl, takéto pseudointelektuálne bry, pomyslel si Servaz.

– Na počudovanie, – pokračovala Louise, – polícia to nespojila so svedectvom študentov, ktorí tvrdili, že videli Hirtmanna v uliciach starého mesta dva dni predtým. Určite preto, že to svedectvo nebolo pre nich dôveryhodné. Ak však vychádzame z princípu, že pre nás je prijateľné, tak ako aj svedectvo cestujúceho z letu Mníchov – Toulouse, mohlo by to znamenať, že Hirtmann zabil poľskú študentku v noci zo stredy na štvrtok, zrejme po tom, ako sa s ňou zoznámil v klube Pacha Poznaň, a o niekoľko hodín neskôr pokojne nastúpil do lietadla.

Servaz sa zamračil. Ak by to mala byť pravda, ako Hirtmann odišiel zo študentkinej izby a nebol zašpinený krvou? Obliekol si nejakú kombinézu? Ako sa jej v tom prípade zbavil? Pravdepodobne ju hodil do nádoby na smeti niekde v blízkosti. A kam sa pobral? Do nejakého hotela v meste?

Prvú tvár vystriedala druhá. Mladá žena, zasa bruneta, dlhé mihalnice a nádherné svetlé oči ako okná otvorené dovnútra.

– Nadia El Madani, dvadsaťšesťročná zdravotná sestra v nemocnici vo francúzskom Auchu. Slobodná matka. Zanechala štvorročného chlapčeka a sedemročné dievčatko. Naposledy ju videli začiatkom októbra, ako si nakladá nákup na parkovisku istého supermarketu. Odvtedy nijaká stopa. Jej telefón našli pri jej aute.

Na treťom portréte bolo už takmer dospelé dievča.

– Noémie Colinová, sedemnásť rokov, zmizla v novembri, keď sa vracala z lýcea v Saint-Gaudense. Rozlúčila sa s kamarátmi len asi šesťsto metrov od domu. Popoludní. Viac ju nikto nevidel. Akoby ju pohltila zem. Podľa rodičov by neutiekla. Jej telefón sa odmlčal po sedemnástej, teda v čase, keď ju videli naposledy.

Ozval sa chlapec v čiapke.

– Je tu aj pár nemeckých turistov Hilma a Niklas Eidingrovci. Ona zmizla a jeho našli mŕtveho v prenajatej chate v údolí Lysu, približne desať kilometrov na juh od Bagnères-de-Luchon, pri ňom bolo ich bábätko živé a na zábradlí na terase visel za krk ich psík.

– Počkajte. Ako to súvisí s dvomi ostatnými? – čudoval sa Servaz. – Prečo ich zaraďujete medzi obeť Hirtmanna? To sa mu vôbec nepodobá.

– Lebo žena má ten profil, – povedala Louise. – Bruneta, dlhé vlasy, pekná, tridsiatnička... A zhoduje sa aj načasovanie a geografická oblasť: našli ich 29. septembra minulého roku.

– Hirtmann nikdy nezaútočil na deti, – poznamenal Servaz a pomyslel si na dieťa, čo Švajčiar ušetril. – A podľa toho, čo viem, nikdy nezaútočil ani na zvieratá alebo na rodiny. Prečo ten pes?

– Aby ho zneškodnil... Možno sa bál, že by pes naňho upozornil. Zaškrtil ho povrazom, vošiel, znásilnil ženu a prekvapil ho manžel.

Servaz potriasol hlavou.

– Nie, to nesedí. Hirtmann je chladný, metodický. Dlhو skúma svoje obete, s výnimkou tých, ktoré stretne náhodou za vzrušujúcich okolností. Napríklad na ceste v časoch, keď dievčatá ešte stopovali. V takom prípade mohol konať ako vhodný predátor. No určite by nepodstúpil riziko, že by ho mohol prekvapiť manžel. A do tej chaty by nebol vstúpil, keby nebol mal v hlave nejaký plán.

– Niečo mohlo spôsobiť, že jeho plán zlyhal, – tvrdohlavо poznomenala Louise, zjavne podráždená jeho námietskami.

Jej sestra zmierlivejšie pokývala hlavou. Servaz uhádol, že z dvojčiat je dominantná Louise.

Rátal: tri potencionálne obete a jedna vražda počas troch mesiacov. Potom ďalšia v Poznani. Rozmýšľal, odkiaľ a či vôbec začne. Dve mladé ženy zmiznuté v októbri a v novembri či ten nemecký pár na chate? Uvažoval. Boli síce dobrí a vykonali pozoruhodnú robotu, no on mal informáciu, o ktorej oni nevedeli.

Kapitálnu informáciu. Ktorá zmení všetko. A on nemal v úmysle podeliť sa o ňu s nimi.

Uvedomil si, že Sachsovi sa jeho kúsok vydaril. *Bol lapený.*

Zhltol návnadu, háčik aj udicu. No stále sa na spisovateľa hneval, a to pre Leu.

– Dobre, – povedal Sachs a zopol si ruky, – je už neskoro, a ak dovoľíte, na dnes to necháme. Ďakujem všetkým!

Odsunul sa v kresle na kolieskach, vstal a zamieril k dverám pracovne. Keď už boli dolu v obývačke, spisovateľ podišiel k oknám. Vonku začalo snežiť.

– Počasie sa nezlepšuje, – začal. – Keď sneží, cesta môže byť nebezpečná. Predpoveď hovorí, že búrka by mohla trvať niekoľko hodín. Ak chcete, môžete tu prespať. Pre priateľov mám vždy voľnú posteľ.

– Vrátim sa, – vyhlásil Servaz. – A nie sme priatelia, Sachs.

– Ako si želáte.

Servaz si uvedomil, že si ani nevyzliekol kabát a že je spotený.

– Vyhrali ste, Sachs, – povedal. – Budem vyšetrovať. Prinajmenšom sa budem informovať. Ale nerátajte so mnou, že budem patriť do vašej malej skupiny. Ľudia ako vaši amatérski detektívi narobia toľko škôd, koľko prinesú riešení. Len čo sa nejaký prípad zmedia-
lizuje, vrhnú sa na miesto zločinu, znečistia ho, skontaminujú zóny hľadania, pošliapu stopy. Obžalujú bez dôkazov, rozšíria reči a políciu oberajú o čas.

Sachs sa usmial. Prefíkane.

– To je naša bieda. Polícia nás neberie vážne, vidí v nás len bandu šibnutých s nosom prilepeným k počítačom. No uvidíme, kto nájde Hirtmanna prvý, veliteľ...

– Viem, na čo myslíte: na knihu, ktorú napíšete, na úspech. No tie príbehy nie sú iba príbehy, Sachs. Vy viete lepšie ako ktokoľvek iný, že sú za nimi skutočné osoby.

V poslednom čase si už viac ráz uvedomil, že verejnosť zásobovaná fikciami v seriáloch aj vo filmoch, sa stáva prístupnou rozprávkam a výmyslom aj v reálnom živote.

Ako kráčal k dverám, vyrušil ho Sachsov hlas.

– Veliteľ, je tu niečo, čo som nepovedal skupine, ale vy to musíte vedieť.

BERNARD MINIER

Servaz sa obrátil. Sachs sa k nemu priblížil, vyzeral znepokojene.

– Som si takmer istý, že Hirtmann je súčasťou našej skupiny budúcich vyšetrovateľov, – vyhlásil spisovateľ. – Že pozoruje každý pokrok vo vyšetrovaní, skrytý za falošným profilom. A spytujem sa, či práve on nie je na stope nám skôr ako my jemu. Verte mi: *je tam, v tie- ni*. Neviditeľný, pozoruje nás, každý náš pohyb. Aby nás predbehol.

– Ako si tým môžete byť taký istý?

Spisovateľovi zažiaril pohľad cez okuliare.

– Nikdy nemáte intuíciu, veliteľ? Som si istý, že máte. Všetci vyšetrovatelia ju majú. Niečo vám hovorí: som na dobrej ceste. Je to druh akéhosi... *šiesteho zmyslu*, prepáňte mi ten výraz.

Servaz vydržal Sachsov pohľad.

Veľmi presne vedel, na čo spisovateľ naráža. Och, a ešte ako! Lebo v tej chvíli mal ten famózný šiesty zmysel aj on.

6

Rozprávky o daždi a mesiaci

Vypol motor. Hľadel na svetlá prechádzajúce cez okná a zasklené dvere, ako vytvárajú na aleji žlté obdĺžniky. Po poslednom daždi sa sneh roztopil. Na nočnej oblohe plávali mraky, zakrývali mesiac. Zdalo sa mu, že pozoruje dom zo slamy z rozprávky *O troch malých prasiatkach*: stačilo, aby naň vlk fúkol, a rozletel sa.

Ako tak cez predné sklo pozoroval stavbu, pomyslel si, že ak ide o sklamanie, život vás nikdy nesklame. Môžete si byť istí, že bude stále nablízku. Život ako nemenná záruka sklamaní: sklamali vás vaši blízki, priatelia, kolegovia. A aj vy sám ste sklamaný vlastným správaním, svojimi ambíciami, čo sa zrevidovali a znížili, svojimi sľubmi, ktoré ste nedodržali, svojím spôsobom sklamať iných, prehltnúť urážky, oklamať sám seba. Je však celkom isté, že v danej chvíli nás sklame aj smrť.

Vystúpil z auta. Tmavá noc. Aleja bola medzi stromami pri dome osvetlená, no od cesty ponorená do tieňa. Fučal silný vietor, pri každom nápore bolo počuť les, ako vzdychá.

Dolu v tme sa ukázalo červené oko.

Cigareta.

Jeden z dvoch ochrankárov si práve jednu zapálil. Napriek chladu sa striedali po celú noc. Aj cez deň. Štyri skupiny. Uvedomil si, že

v tej tme a v tom vetre sa mohol k domu hocikto priblížiť bez toho, aby ho spozorovali. Čisté odstrašovanie. No koho mienili odstrašiť s takou obmedzenou posádkou. Znovu si spomenul na ten júnový deň, keď mu zavolať spojovací dôstojník z Europolu a oznámil mu, že Hirtmann ušiel z väzenia. A na strach, aký ním prešiel niekoľko hodín neskôr, keď mu zazvonili pri dverách.

Zdvihol ruku, aby pozdravil dvoch strážcov, a vošiel do domu. Bol utorok 13. decembra takmer desať hodín večer. V obyvačke sa nič nepohlo. Spytoval sa, či si Lea šla ľahnúť. Napriek stráženiu by určite nenechala odomknuté dvere. Potom zbadal vrch jej plavých vlasov v kresle pri kozube, ako sa na nich odrážajú posledné záblesky ohňa.

– Tak to máme, pokračuješ v službe?

Tón hlasu bol neutrálny, ale chladný. Znovu pocítil hnev. Pomyšlel si na to, čo mu povedal Sachs.

– Je neskoro, – povedal. – Nespíš?

Vstala, jej silueta sa oddelila od kresla. Keď sa obrátila, jej zelené oči zachytili žiaru uhlíkov, ale to svetlo nebolo len od ohňa.

– Odpovedz mi, Martin.

Mlčal.

– Doteraz si poradili bez teba, – poznamenala.

– Veci sa zmenili.

– Čo sa zmenilo?

– Hirtmann.

V miestnosti zavládlo ticho a on sa rozhodol narušiť ho ako prvý.

– Možno sa vrátil...

Videl, že stuhla. Nebál sa o ňu. Ani o seba. Len o Gustava. Po tom, ako Švajčiar uniesol Mariannu, väznil ju a počas toho porodila, vychovával Gustava ako svojho syna, kým ho zveril Servazovi, jeho vlastnému otcovi. Možno sa vrátil, aby si ho vzal naspäť.

Lea ho vychovávala ako syna inej ženy, no aj ako svojho – *kým ich obidvoch neopustila pre Afriku.*

– Vrátil sa? – spýtala sa.

Videl jej v očiach znepokojenie.

Presne.

Musel sa premáhať, aby to vyslovil. Každé slovo. Nebolo to ľahké. *Najmä nie s tým, čo vedel.*

– Hirtmann sa vrátil, – vyhlásil.

– Ako to vieš?

Urobil len neurčité gesto.

– Ľudia... *amatérski vyšetrovatelia* mi poskytli dôkazy, že sa vrátil.

Zamračila sa.

– Kto...? A keby aj, prečo by si ho mal prenasledovať ty? Nestlačila ti tá smrť...

Nepovedala meno. No on jej zazlieval, že to skoro urobila. *Nemiešaj do toho Vincenta*, pomyslel si.

– Možno je spojený s viacerými nedávnymi zmiznutiami. Mladé ženy...

Urobila akúsi grimasu, ktorá mala vyjadriť pochopenie a zároveň aj odmietnutie argumentu.

– Martin, odkedy som sa vrátila, zažili sme všetci traja dobré chvíle, či nie? Nechcem o to ísť... O to, čo sa nám podarilo... znovu vybudovať.

Znovu vybudovať? opakoval si v duchu. Myslel na Leu, ako na ňom leží v spálni v ich *manželskej* posteli, na jej prsia na jeho hrudi, na jej jazyk a ruky v spoločnom úsilí; myslel na Leino brucho pritisnuté k nemu, na jej vzdychy a prudké, ovládajúce pohyby, čo vyžadovali, aby ju priviedol k rozkoši. A to aj robil. Myslel na jej skoro bolestné vzdychanie tesne predtým, akoby plakala. A spytoval sa, či

ten druhý u nej vyvolal *presne* tie isté spazmy, rovnaký tranz, alebo či bola v jeho náručí iná.

– Pripomínam ti, že to ty si odišla do Afriky, – vyletelo z neho drsnejšie, ako chcel.

– Je to teda revanš? Mstíš sa za to, čo som ti urobila?

A čo mi ešte aj teraz robíš.

– Bojím sa, Martin. Toho, čo by mohlo prísť.

– Tentoraz nebudem vôbec riskovať.

– Nehovorím o tom, ale o myšlienkach, čo si mi spomínal, o tvojich nočných morách, pochmúrnych predstavách... O tých dňoch, keď si vyzeral ako nejaký zombie. Spomínaš si, čo ti povedala psychologička?

– Syndróm posttraumatického stresu.

– A myslíš si, že si vyliečený?

Pokúšal sa spomenúť si na niečo, o čom čítal: koncept protikladný tomuto stresu. Volalo sa to „posttraumatický rast“. Ako sa obeť traumatických udalostí dokázali prekonať. *Ingenium mala saepe movent*, tvrdil Ovídius: „Génia prebúdza nešťastie.“ Iba ťažkosti a drámy zocelujú charakter, starovekí myslitelia to vedeli, no táto múdrosť sa kdesi stratila. Dnes vás časopisy a vysielania zaplavujú podnetmi, ako nájsť šťastie, pohodu, duševný pokoj – a ako sa vyhnúť skúškam.

– Či som vyliečený? Neviem... Nemám však na výber.

– To si už povedal. Vždy máme na výber.

– Ako odísť či neodísť do Afriky?

Cítil, že ten útok ňou otriasol. Bolo to hnusné, ale nech. Kľudovala si o to.

– Daj sa vypchať, Martin! Vrátila som sa, to je hlavné.

Zamyslela sa, zrejme sa premáhala, potom sa naňho zahľadela.

– Musím ti povedať niečo iné.

Spozornel. Tón bol vážny. Ide sa priznať? Nastala chvíľa pravdy?

– Gustav, – začala.

Zamrazilo ho.

– Čo Gustav?

– Práve som zistila, že si bez nášho vedomia vytvoril v telefóne účet Snapchat. Nie je v tom sám. Hoci sú sociálne siete do veku trinásiť rokov zakázané, na Snapchate aj TikToku je kopa detí, vídam ich každý deň v nemocnici. A čo je vážnejšie – šikanujú ho. Iné deti. Dostáva nenávistné správy, dokonca vyhrážanie smrťou.

– Čože?

Podišla k nejakej skrinke, vzala odtiaľ Gustavov telefón, zapla a podala mu ho:

– Dnes ráno som ho našla plakať v jeho izbe a po opatrnom prehováraní som to z neho vytiahla. Ukázal mi to.

Pozeral sa na displej mobilu:

ZGEGNEŠ, TY AJ TVOJI RODIČIA
 NIKTO VÁS TU NECHCE
 VRÁŤTE SA TAM, ODKIAL STE PRIŠLI
 VŠETKÝCH VÁS ODPRÁSKNEME

– Vie sa, kto to posielal?

– Nie, skrývajú sa za pseudonymy.

– Vezmem si ho, dám ho preskúmať.

Sachs... Lea a jej milenec... Hirtmann... Zmiznuté ženy... Muž zmasakrovaný v chate... *A teraz toto...* Vtom to začul, tú malú hudbu, ktorú filozof a muzikológ Theodor Adorno pokrstil slovami: „všetko, čo sa končí zle, je zlé“ – finále *Šiestej symfónie* Gustava Mahlera. Hudbu porážky.

Znovu sa to začínalo.

7

Domček pre bábiky

O smrti toho Bogdan Czubek vedel naozaj dosť.

O smútku, o trápení blízkych, o profesionalite – alebo aj nie – policajtov, o viac či menej prejavennom cynizme zamestnancov pohrebníctiev. Vo veku tridsaťosem rokov založil a viedol PMC, Post Mortem Cleaning, firmu špecializovanú na čistenie po smrti, ktorá mala troch zamestnancov vrátane jeho. Nazval ju tak preto, lebo podľa neho anglické slová ju lepšie vystihovali.

Inak povedané, jeho dvaja zamestnanci aj on zasahovali niekoľko hodín po tom, ako sa vyzdvihlo telo, či to bol zločin, samovražda alebo prirodzená smrť. V podstate išlo o osamotenú osobu, zabudnutú všetkými, a mŕtvola sa už rozkladala.

Bogdan si nevybral toto odvetvie preto, že by ho priťahovalo, viedla ho ambícia a praktický zmysel. Nikto predsa netuží stretávať sa so smrťou, s výnimkou niektorých mladých ľudí romanticky fascinovaných skonom človeka, u nich je však perspektíva smrti dostatočne vzdialená, a preto môže zostať abstraktná. Do Francúzska prišiel vo veku osemnásť rokov a mal na výber medzi prácou načierano niekde na stavbe za smiešny plat a skutočnou mzdou s výplatnou páskou v oblasti pohrebníctva. Vystupoval dobre, francúzštinu sa naučil v škole, vedel sa správať taktne a chápavo. Majiteľ si ho rýchlo

obľúbil, naučil ho ovládať remeslo a dal mu aj svoju dcéru, s ktorou sa Bogdan po dvoch rokoch rozvedol, keď si uvedomil, že ho hneď od svadobnej noci podvádza a robila to stále.

Bogdan bol ambiciózny. Istý čas pomýšľal na to, že si vybuduje vlastnú pohrebnú službu, ale konkurencia bola tvrdá, hoci tento sektor zďaleka nebol nasýtený a klienti tu nikdy nemali chýbať. No Bogdan bol aj inteligentný a dobrý pozorovateľ. Zistil, že v inom sektore zaoberajúcom sa smrťou až kruto chýba pracovná sila. Na rozdiel od anglosaských krajín vo Francúzsku málokto vykonával čistenie post mortem. Bogdan si hneď uvedomil, že by mohol ťažiť z tejto situácie. Absolvoval školenie z mikrobiológie a chémie, keďže v tejto práci bol vystavený najrozličnejším patogénom a narábal s množstvom chemických výrobkov. Vzdelal sa aj v oblasti zberu odpadkov po ošetrovaní s rizikom infekcií, čo boli procedúry s veľmi prísnyimi pravidlami. Potom obchádzal banky, ktoré prijímali jeho projekt s chladom dvojdnovej mŕtvoly. Jediné Asociácia pre právo a hospodársku iniciatívu mu pridelila úver, čo mu umožnilo získať prvý materiál. Aj jeho svokor priložil ruku k dielu ako spoločník, nebol totiž pomstivý a poznal svoju nevernú dcéru. Nebolo jednoduché získať ďalších zamestnancov a vyformovať ich. Okrem toho, že pre väčšinu tunajších mladých ľudí to bolo veľmi nepríjemné povolanie, existoval aj psychologický a emotívny aspekt a kandidáti sa nehrnuli. Bogdan od začiatku pomýšľal na zahraničnú pracovnú silu, lacnejšiu a pracovitú, a vedel, kde ju nájde: tam, odkiaľ prišiel – v Poľsku.

Bogdanov podnik sa sotva za niekoľko rokov stal jedným z najprekvitajúcejších v sektore a dosahoval priemerný ročný obrat pol milióna eur. V to ráno mu zavolať riadny súd v Saint-Gaudense v kraji Haute-Garonne, aby vyčistili stopy po samovražde v dome niekde nad Saint-Martin-de-Comminges. Povedali mu, že ten chudák žil sám

a že bol novinár. Potom mu dali aj meno, adresu a zopár podrobností o nebohom: muž sa obesil na trám v obývačke a ako to pri obesencoch býva, jeho telo vypustilo isté množstvo toho, čo sa cudne nazýva *telesné tekutiny*. Bogdan si vypočul meno a súhlasil, ale nič nepoznámeneľ.

Keď v to ráno prišiel v dodávke s dvoma zamestnancami na miesto, bolo ponorené do hustej hmly. Akoby ste boli v tej nepriehľadnej kaši sám na svete, stratený v neohraničenom priestore, akoby ste sa vylodili na planéte zaľudnenej neurčitými príznakmi.

Traja muži zahalení hmlou sa pustili do práce, vybrali z auta kľuky, metly, vedrá, spreje, svetielkujúce testy na analýzu množstva baktérií v okolitom vzduchu, a ekologické nádoby na špinavé predmety. Potom si obliekli o tri čísla väčšie pokrčené plastové kombinézy, obuv, rukavice, masky a ochranné okuliare, takže sa podobali kozmonautom, a odomkli dvere.

Bogdan sa pred vstupom nadýchol vlhkého vzduchu. Nie pre mŕtvoly pachu, čo ich čakal vnútri, ale pre Diogenov syndróm – syndróm extrémneho sebazanedbania. Podľa neho osamelo žijúce osoby, ktorým sa skončila pozemská púť, až príčasto bývali v nehygienických podmienkach a zhromažďovali nepotrebné veci, čo sa paradoxne nazývalo pekným výrazom syllogománia. No realita bývala oveľa menej pekná. Nepochyboval, že byt nájde prepchatý plastovými vreckami, odpadkami a inými nechutnými spomienkami, ktoré budú musieť nielen odniesť, ale aj dekontaminovať.

Nadpráca, ktorej by sa bol rád zbavil.

Uľavilo sa mu, keď v dome nič také nenašiel.

Novinárov dom bol prekvapujúco prázdny a čistý, takmer bez nábytku, okrem toho striktné potrebného. Bogdan veľmi rýchlo objavil tmavú škvrnu na podlahe pod miestom, kde sa chlap obesil. Zamračil sa: tá škvrna mala byť oveľa výraznejšia.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **H**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.